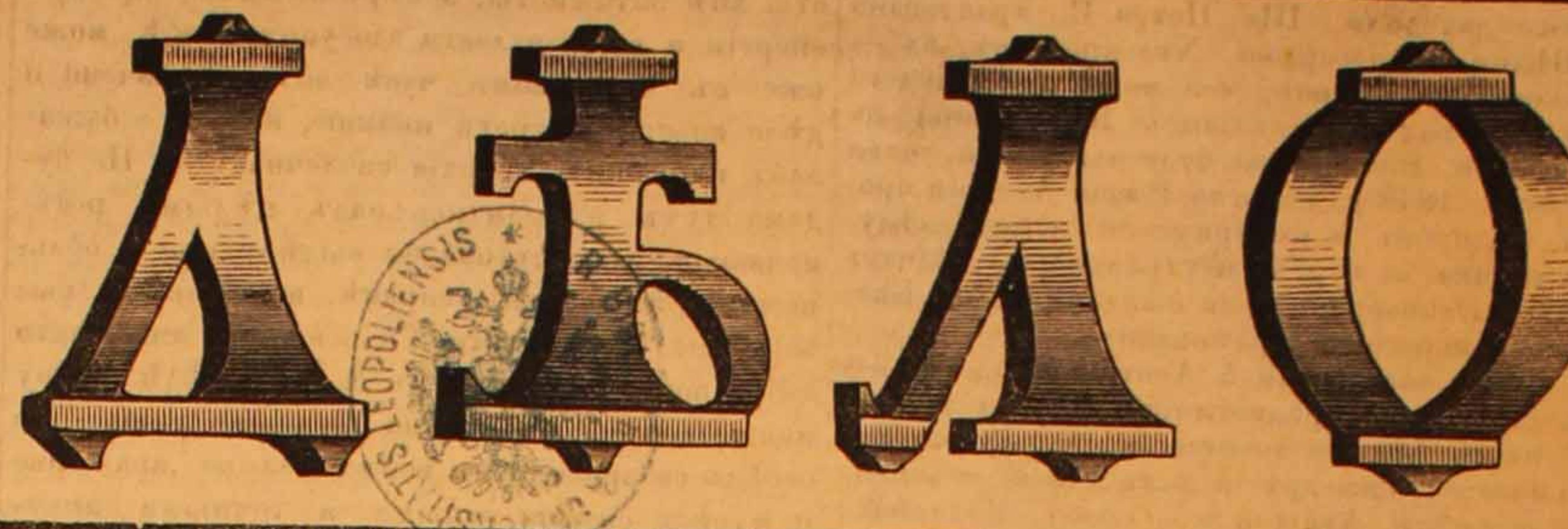


Выходить во Львовѣ що Вторинна, Четверга и Суботы (кажды рукою съята) о 4-й год. попол. Литер. додатокъ "Бібліотека наїзамъ, повѣстей" виходить по 2 печат. ар купъ кожного 16-го и послѣднаго днія кожного місяця. Редакція, адміністрація і експедиція підъ Ч. 44 улица Галицка. Всі листы, посылки і роклямії належать пересыпать підъ адресою: редакція і адміністрація "Дѣло" Ч. 44 ул. Галицка. Рукописи не віддають тільки на попереднє застереженіе. Позаднє число стоить 12 кр. а. в. Оголошенія приймаються по цій 6 кр. а. в. бти одног зроки початкові. Реклама неопечтаний вольний від порта. Предплату належать пересыпать франко (найлучше поштовими пересилками) до: Адміністрація часописа "Дѣло" ул. Галицка, Ч. 44.



Отъ Администраціи.

Прошу всѣхъ нашихъ Ви. Предплатникъ ви спішти съ виробнаньемъ за легкихъ рахункѣвъ и надсыланьемъ належности за бѣжучий кварталь — бо будемо змушенній обмежити накладъ и висылати лише тымъ, котрымъ предплата не скончилася.

О. Ружицкій и справа куповання земель.

Вже два роки тому, якъ середъ нашихъ людей подиється проектъ — згромадити фондъ для куповання земель, чи то виставленыхъ на лицитацию, чи зъ вольної руки, а оттакъ на користныхъ уловинахъ перепродувати тѣ землі чи то поодинокимъ рускимъ людямъ, чи громадамъ колективно. Дѣломъ тымъ занялися усердно деякії наші патріоти зъ Долинського повѣта, а особливо о. Ружицкій зъ Струтиня нижнього, котрий въ тѣмъ дѣлѣ опублікувавъ уже въ "Словѣ" и "Продомѣ" зъ десятокъ статей и не обмінає ніякої способності, щобъ дѣло те, справдѣ жизненне для нашого народа, подносити и пропагувати. Его заходи удалось уже зобрести на початокъ деякії складки, и коли справа дальше дозрѣє и розвинеся, то безперечно о. Ружицкого можна буде назвати еи батькомъ, и народъ рускій съ подикою запишне имя его въ своїй памяті.

Але amicus Plato, sed magis amica veritas! Дѣло, за котре принявся и котре доси веде самъ о. Ружицкій, есть такъ важне, що ми позволямо себѣ такожъ высказати о нѣмъ деякії свои уваги. О. Ружицкій, звѣстный въ своїй повѣтѣ, а навѣть и въ ширшихъ кружкахъ галицкої Руси, яко щирый и горячій патріотъ, — але биже же звѣстный таожъ яко публіцистъ країне односторонній и виступаючій часто съ помыслами дуже нещасливими. Досить буде пригадати толькъ одинъ его помысль, коли то биже передъ кѣльми лѣтами въ "Словѣ" дуже жалувався на то, що у насъ такъ богато газетъ и всякихъ видань, и що лѣпше бы було всѣ газеты понасувати, такъ щобъ осталось толькъ одно "Слово", въ котрому бы мусѣли сконцентруватися всѣ умственій силы галицкої Руси. Ми не безъ замѣту пригадуємо той пещасливий концептъ о. Ружицкого; въ его статіяхъ, пропагуючихъ "покупку земель" въ "Словѣ", мы стручаемо концептъ дуже подобній. И такъ и. пр. нагадує о. Ружицкій недавну вандровку нашої молодежії и обчисливши еи кошти говорить: чи не лѣпше бы то було тѣ гроші

обернути "на покупку земель"! Мимоволъ на-гадується намъ тутъ евангельське оповѣданье о женѣ, котра вишила сосудъ масти дорогої на ноги Ісусовій, а ученики почали роптати и говорити: "почто гибелъ сія?" Чи не лѣпше було ту масть продати, а грошъ роздати пішишь? О. Ружицкій папевно знає, що на тѣ отповѣді великій Учителъ, — тожъ и мы не будемо пригадувати ему, що Руспій жіє не толькъ хлѣбомъ и землею, але такожъ, и то може навѣть головно, духомъ рускимъ, котрого скрѣплюванье и огрѣванье вандровка мала на цѣли.

Не менше остро пакидається о. Ружицкій на одного зъ референтівъ вѣча Долинського за то, що той подиється думку, що справою покупки земель повиненъ заниматися публичний закладъ финансовый, а коли та справа маєйти на користь руского народа, то очевидно, що мусить провадити еи рускій закладъ финансовый. "Імѣтъ ли тогъ совѣтъ яковий смисль?" — пытається о. Ружицкій, очевидно отповѣдаючи въ дусѣ, що "не имѣтъ". А для чого "не имѣтъ"? А отъ для чого. "Когда вознамѣрили только открытие тогъ заведеніе (рускій банкъ), такъ относились къ нему у частіи ровнодушно и недовѣрчиво, а послѣ даже враждебно, теперъ же, когда пошилились многіи такіи заведенія финансові, начали люде не лишь чужіи, но и наши, належації однакожъ къ "иншої парафії" вредити тому заведенію, розсѣвя разныи выдуманныи вѣсти, въ чемъ особенно браль участіе женскій полъ; не знаємъ лиши, быль ли толькъ способъ розсѣванья вѣстей нарочно избраний, или приключилось то такъ случайно. Теперъ же, когда то стало общеизвѣстно, что Общее р. кред. Заведеніе открыло отдѣль заломавчий для священства и что опо потому, ради той и ради іншихъ причинъ не было бы въ состоянії пріймати на себе якіи другіи должності, у насъ говорять: Пусть то Заведеніе покупаетъ помѣстя для сельского народу!"

Мы выписали дословно весь той уступъ, щобъ показати силу аргументаціи о. Ружицкого. До руского банку зъ разу отнosiлись ровнодушно, а то й ворожо. Хто такій? Русини? Тѣ Русини, котрій вложили до него свои гроші? Мы сего не розуміємо и думаемо противно, що Русини съ повнимъ довѣріемъ отнosiлись до него. Коли інѣ, пайдо о. Ружицкій вкаже факти. Теперъ, коли многіи такіи институції "пошилились", зачали деякіи Русини шкодити банкови — каже о. Р. И зновъ пытаємо: Хто? коли? де? О. Ружиц-

кій згадує о якихъ бабскихъ сплетняхъ, — але яку же звязь мають бабскій сiletій съ закупуваньемъ земель? О. Ружицкій каже, що башкъ откryvъ теперъ отдѣль пожичковый, и для того не може купувати грунтovъ. Але жъ банкъ бтъ самого початку мавъ и має отdѣль гипотечний, а выкупъ та перепродажъ грунтovъ повинні бути головною функцією того отdѣлу. Чи одинъ отdѣль заваджує другому? И чи отdѣль пожичковый для священниковъ уже фактично заведений и фунгуетъ? Нѣ, отче Ружицкій, — розумну справу треба боронити розумными аргументами. А чимъ же есть остаточне заявленіе о. Ружицкого, що "мы заявляемъ малодѣтность нашу" и замѣсть помагати собѣ нашими власными силами дамаємо, „чтобы кто-то другой сдѣлалъ за насъ". Невже-жъ таки рускій банкъ есть "кто-то другой"? Не вже-жъ се не тѣ самій на-шії сили, рускій гроші? Конечно, чи той банкъ може заразъ же приступити до куповання земель, се инише дѣло, и мы въ то дѣло не вдаємся; намъ иде толькъ о сконстатованнѣ, що се повинно бути теперъ и давнійше его задачею, що толькъ сповняючи ту задачу, биже може справдѣ называтися рускою институцією. А що биже доси еи не сповнявъ, чи тому винні такожъ які небудь ворожі агітациі "нашихъ" людей толькъ іншої па-рафії?"

Погляньмо-жъ теперъ, якъ виправне о. Ружицкій мудре правило "Self help!" Отъ биже, одинокій, приватній чоловѣкъ два роки вже закликає до складокъ, фактично збирає складки, але анѣ разу ще не сказавъ: хто провадигъ контролю надъ тими складками, якіи зъ нихъ робится ужитокъ? Анѣ разу ще о. Ружицкій не порушивъ справу въ тѣмъ дѣлѣ перворядно: заснованіе товариства чи институції финансової, котра-бѣ занималася збираньемъ складокъ и операціями куповання та продавання. Зб всѣхъ бгзывовъ о. Ружицкого виходитъ такъ, якъ коли-бѣ справа куповання земель була его приватною справою, и якъ коли-бѣ для народа руского було доста-точно — слати складки на его руки.

Першій о. Кобриньскій на вѣчу въ Долинѣ порушивъ справу заснованія товариства, занимаючогося купованьемъ земель. Внесенье его збстало вправдѣ яко загальній постулатъ приватнѣ вѣчесъ, але по зрѣлой розвазѣ кожному стане яснимъ, що оно такъ и мусить остатися на папери. Заснованіе товариства для куповання и продавання земель, се зовсімъ не то, що заснованіе якои небудь читальнѣ. Тутъ иде о заснованії закладу финансового,

Предплати на "Дѣло" для Америки:	для Россіи:
на п'ять років . . . 12 кр. на п'ять років . . . 12 рубл.	
на п'ять року . . . 6 кр. на п'ять року . . . 6 рубл.	
на чверть року . . . 3 кр. на чверть року . . . 3 рубл.	
за додатокъ "Бібліотеки":	за додатокъ "Бібліотеки":
на п'ять років . . . 16 кр. на п'ять років . . . 16 рубл.	на п'ять року . . . 8 кр. на п'ять року . . . 8 рубл.
на п'ять року . . . 2-50 на п'ять року . . . 2-50	на п'ять року . . . 3-75
на чверть року . . . 4 кр. на чверть року . . . 4 рубл.	
на п'ять років . . . 19 кр. на п'ять років . . . 6 рубл.	

Для Варшави, іншої Россії:	
на п'ять років . . . 18 кр.	
на п'ять року . . . 7-50	
на чверть року . . . 3-75	
за додатокъ "Бібліотеки":	на п'ять років . . . 6 рубл.

на п'ять років . . . 1-25

зажения, чи съ часомъ въ руки або по части, або й цѣлкомъ приватній. Щобъ не ходити далеко, запытайтесь для примѣру, чиєю власностю есть наше дѣвоче воспиталище Василія Покѣ? Каждый Русинъ скаже, что се наше народно-руське заведеніе, здигнене складками и датками цѣлого народа. Такъ, — але хтожъ есть де ѹже его властителемъ? кто повиненъ вести его администрацію, а хто контролю? Якимъ правомъ реальністъ того народно-руського заведенія въ книгахъ гипотечныхъ записана на приватне имя Сильвестра Сембратовича? А коли часомъ Сильвестра Сембратовича не стане, чиє имя на его мѣсце буде записане въ книгахъ? И котра руско-народна інституція має право домагатися рахунківъ зъ фондовъ того руско-народного заведенія? Чи жъ такимъ недбалствомъ о судьбу нашихъ публичныхъ інституцій мы не паражуємъ тыхъ інституцій на запропашеніе або на поверненіе ихъ на нашу школу? Ти самій уваги, о колько знаємо, можна сказати и о здигаючіся воспиталищи въ Переїмши, — на таку саму дорогу готова зйті й справа фонду для закупування земель, коли загальна, серіозна дискусія і загальна ініціатива не поверне єї на единно-розумну, публичну дорогу.

Нові дороги.

(Конецъ).

VII.

Минають дни, минають ночі,
Минає літо; шедестіть
Пожовкль листя...

Які можуть бути найближчі цѣли, якій найближчі наслідки вѣду монархівъ? Австрія могла бъ скористати въ сего случаю, щобъ давно приготувану анексію Боснії и Герцеговини учинити фактамъ, хотъ впрочемъ съ довершеньемъ сеї формальності єй не такъ надто спѣшно, въ другої сторони, недавно що виразно говорилось о придержанні status quo на Балканѣ. Хиба, що Австрія згодилася-бы на полученіе вѣхдної Румелії съ Болгарією, що значно скоротило-бы Россії дорогу до Царгороду; але таке ризиковне по-зволеніе Австрії не надто правдоподобне.

Говорится еще доволѣ много послѣдними часами — особливо въ офіційній и побѣ-оффіційній нѣмецкій прасѣ — о колоніальній політицѣ та о Англії. Можливе, що Нѣмеччина хотѣла-бы скористати въ невагодинѣ Англії въ Египтѣ и обезпечити собѣ справдѣ колька колоній; однакъ се стану рѣчей на континентѣ дуже мало дотыкає. Допустѣмъ даліше, що Россія зайде якій новий співати землї коло Мерку, — чиже тымъ скрѣпиться якъ небудь єї положеніе въ Европѣ, або може хотъ въ Азії? Чи не приросте тягару? Індія (англійська) треба здобувати стольстями! — а хто знає, що въ такъ довгомъ часѣ може статися. Допустѣмъ, що Россія забере де-що й Хінамъ. Примѣри въ старини не можуть рѣшати въ отношенію до теперѣшніхъ державъ; але читаючи о анексійнихъ плянахъ Россії въ Азії, мимоволѣ насувається примѣръ Персії; причиною паконечного єї упадку була єї нерозумність і єї чисто мілітарний державний устрій..

Мимо наважання пріяннійшихъ взаєминъ мѣжъ Францію а Нѣмеччиною (подорожье Курселя до кн. Бисмарка) останеть певно и на дальше Альзація при Австрії, такъ якъ Боснія и Герцеговина при Австрії, Кипръ и Єгипетъ при Англії, а Галичина — при Австрії. Но треба внати, що найшлисѧ (се не жарт!) деякій „быстри“ політики, котрій вправдѣ не письменно, але зате тымъ певнѣшнѣ устро виступали съ прехітирою догадкою, що „въ замѣнѣ“ за Боснію и Герцеговину достане Россія вѣдь Австрія Галичину!.. Ну, а деякій арѣлъ мужѣ стану та быстри політики дosta-нутъ напевно — шапку съ давонками.

Яке властиво значеніе має трицѣсарскій союзъ для Россії — на се отповѣли мы вже въ І-й статті; які можуть бути дальши міжливі пляни і цѣли далекоглядного же-лїзного канцлера, обѣ сїмъ говорили мы вже разъ подробнѣйше въ статті: der Drang nach Osten. Цѣль має кн. Бисмаркъ все ясно пе-редъ очима, а все и на все старається бути го-тovыми; решту лише часови. Й справдѣ! — сїмъ може гордитися дотеперѣшніми успѣхами своїхъ працївъ. Годъ спирались о се, що можливе, або ѿ становися, а ѿ нѣ. Колись можна було назвати сего, кото-бы говоривъ о рѣщаючомъ значенію Пруссії въ Европѣ — бо-жевольнімъ. Нынѣ можна-бы такъ назвати сего, хто-бы, прямѣромъ, говоривъ о тѣмъ, що колись може держава Романовихъ неза-мѣтно опинитися въ чужихъ рукахъ, а Австрія съ центромъ въ Пештѣ (посля звѣстной ради кн. Бисмарка) и Пруссія подѣлляться по-воли державою Романовихъ. Нынѣ; але чи й по одній нѣщасній вѣнѣнї Россії съ котримъ-небудь вѣнѣмъ ви нѣмецкихъ сусѣдствъ видається-бы такій подѣлъ такъ надодикимъ припуш-неніемъ? А если-бы такъ справдѣ въ Вѣнѣ або въ Пештѣ-засѣли — гергесентанії Woynia, Родолії України? А хто знає польську історію, сїй потвердить, що вже часомъ до чогось по-

дбного доходило. Ще Петра В. трактовано въ Вѣнѣ съ погордою. Хто приставъ, ба — позволяетъ на алінсъ, сїй може его кожного часу збрать; поки алінсъ Нѣмеччина съ Россією кн. Бисмаркові буде выгодній, поти ему бути. 1849 р. помогла Россія Австрії противъ Мадарівъ, а въ кримській вѣнѣнї слѣду-вало подака за се; за неутралітетъ подчасъ вѣнѣнї пруско-французкою видачиває кн. Бис-маркъ конгресомъ берлинськимъ.

Бувъ часъ, коли й Австрія придержувала строго централістичній формі правління; нынѣ Австрія звертає на дорогу федерації; вже другій разъ Россія певно не буде помагати Австрії противъ Мадарівъ; нынѣ Мадаріе рѣшають о пріязнії Россії съ Австрією.

Еслибъ Россія рѣшилась ступити такожъ на таку дорогу, еслибъ теперѣшніе єї правительство звимілось въ добре понятіїмъ власнѣмъ інтересомъ рѣшуючу реформою въ дусѣ рѣвноуправлення, просвѣтѣ і волѣ, еслибъ на мѣсцѣ кабінетної політики та мілітарної силы оперлось на свѣдомихъ масахъ россійскихъ народовъ — тогды царствованье царя Александра III творило-бы такъ само споху въ історії Россії, якъ панованье єго великого по-передника Петра В. — Говоримъ се въ глубокого переконання.

Не беремось предсказувати будущини Славянія. Але будь що будь не тратимо надѣї, що прїде для нихъ по часу досвѣдъ часу лѣпшої долї, часъ, коли справдѣ: Всѣ Славяни стануть добрыми братами. якъ сего такъ горячо бажавъ наша геній Шевченко; що здигнеться славянська наука; що з'организує спільні оборони противъ поневоленю і взыскуваню ворогами; що на мѣсцѣ національної і вѣроісповѣдної нетерпимості та завзятія ступитъ згода і миръ; що кожде славянському племеню добуде для себе самоуправу, та що въ-тревалою культурною працею здобудуть собѣ вконецъ і Славяне належне мѣсце мѣжъ дивилизованими народами.

А може — може Славянству судилося не бути, пропасти, — по вѣкъ потонути въ тектонізмѣ? Часомъ і се здається. Холодний, безсердечний формалізмъ часомъ немовь нарочно бересь вкорѣювати і послѣдній на-дїю. Тогда хиба руки приходится заложити, та понуривши голову — ядати. Й справдѣ вже богато щасливихъ хвиль минуло, і все еще — все ѡнема розсвѣтъ... Минає літо! Шедестіть пожовкль листя...

Виборъ пос. д-ра Іскрицкого і „tradycja“ польска.

Вѣрна своїмъ переказамъ родовимъ шляхта польска а нынѣшнія „hierarchia spoleczna“ верховодяча въ галицкому соймѣ, топче — якъ колись єї предки се робили — съ нечуваною зухвалостю права народній. Не справедливості, не законівъ єї обовязують, а мѣ-рдайно для неї єсть „tradycja“, котра дозволяє нарушувати закони і пояснювати ихъ такъ, якъ єй догдно і якъ єй того потреба. Коли тордкъ наступила на XII. вѣсіднану соймовимъ въ дні 6 жовтня верифікація вибору пос. д-ра Іскрицкого, стався фактъ, не практикований досі въ жаднѣмъ тѣлѣ парламентарнѣмъ. Шляхотка боляшість соймова і єї обожателі єї узнала просто законного вибору поса Іскрицкого, а назначила посломъ Журовскому супротивъ всякою закона і волї виборцівъ, ідуши лише слѣпо за своимъ провідникомъ пос. Грохольскимъ, котрій тогды заявивъ: „Ja dawniej bylem innego przekonaniam i głosowałem z p. Bazylem Kowalskim, ale skoro sejm raz inaczej uchwalił, ja korzê się przed woli sejmu i będę głosować według tradycji sejmowej.“ Такъ само заявивъ тогды генеральний боляшість пос. Чайковскій, такъ само постутила єї „hierarchia spoleczna“ і на сего рдчній сесії на 4 вѣсіднану съ протестомъ виборцівъ окр. вибор. Лиско-Балигородъ-Лютовиска, противъ вибору пос. Журовскому. Хотъ якъ справедливій бувъ противъ виборцівъ, хотъ якъ знаменитою і переконуючою була оборона нарушеного права, вигошено пос. Романчу-комъ, — нѣчо не помогло; перемогло фальшиве представленіе краївого статуту і соймового регулямінту референтомъ вибору кр. Петрускимъ, застутна „tradycja“ і позакулисії махівачії. Таке поступованье „єпархія сполечної“ не отстриши однакожъ Русинъ боляшість добивання своего права і мы готовій боронитися до послѣдньої хвилї. Дармо-накликавъ дехто до сесії нашихъ по-слівъ, бо ихъ нынѣ за мала горстка і они не можуть нѣчого вѣдти. Правда ѿ за мала, скажемо, але въ нынѣшній пору хочъ бы на-вѣтъ лишь одинъ бувъ рускій посолъ въ соймѣ, то наколи би лиши ширыи Русинъ, по-виненъ въ нѣмъ остатися, хочъ бы лиши для того, щобъ слѣдити за всякимъ проявомъ въ сїмъ збутиломъ організмѣ. Мы не пессими-

сты але є оптимисты, а вѣримо лише, що при енергії і вътревалості здобудемъ собѣ може вже въ недалекомъ часу боляшіє значеніе і дѣло повернеться трохи інакше, якъ сего бажа-лабъ нынѣшнія „єпархія сполечна.“ — Не будемо тутъ розводитися вадъ цѣлымъ розв-внюючою поступованью вибору кр. і боляшіости соймової въ справѣ вирифікації ви-бору пос. Іскрицкого. Се пояснюється аже надто добре пос. Романчука въ своїй бесѣдѣ, которую нищо дословно наводимо. Скажемо лише, що бесѣда си зробила въ соймѣ велике враженіе і мусіла своїми ясними і точними аргу-ментами кожного переконати. Самъ навѣть референтъ Петрускій чувъ єї справедливості, бо вѣртѣвся і крутився въ своїй отповѣді і признававъ єї справедливості. Лише ала воля і польска „традиція“ могли спонукати боляшість сойму, що признала протестъ вибору цѣлій неважкимъ. Для того такожъ совѣт-нѣйший въ пословії польськихъ, що не хотѣли однакожъ збривати сть „традицію“, вишли въ салѣ, коли внесеніе пос. Романчука, щобъ пerekazati protestъ vydolu kр. цѣлкомъ неправ-но, однакожъ звільнили вибору кр. і дібраховавъ єму 6 голосовъ въ тої праці, що ви-择ованими не узали. — Неомильний соймъ въ властиве соймова боляшість, помилувавши въ другомъ виглядѣ. При верифікації вибору кр. чи дѣйстно належить п. Жур. призначити 79 важніхъ голосовъ, а дру. Іскр. лише 74. Я указававъ виправдѣ, що абсолютну боляшість, т. в. 80 важніхъ голосовъ, має др. Іскр., та референтъ вибору кр. цѣлкомъ неправ-но, що въ дотичніхъ селахъ списи виборцівъ не були вложенні, бо такого виложеннія не вимагає. Але референтъ скаже, що ви-择ованими надъ самимъ спроваданьемъ вибору кр. чи дѣйстно належить п. Жур. призначити 79 важніхъ голосовъ, а дру. Іскр. лише 74. Я указававъ виправдѣ, що абсолютну боляшість, т. в. 80 важніхъ голосовъ, має др. Іскр., та дібраховавъ єму 6 голосовъ въ тої праці, що ви-择ованими не були вложенні, бо такого виложеннія не вимагає. Але референтъ скаже, що ви-择ованими боляшістю спроваданьемъ вибору кр. чи дѣйстно належить п. Жур. призначити 79 важніхъ голосовъ, а дру. Іскр. лише 74. Я указававъ виправдѣ, що абсолютну боляшість, т. в. 80 важніхъ голосовъ, має др. Іскр., та дібраховавъ єму 6 голосовъ въ тої праці, що ви-择ованими не були вложенні, бо такого виложеннія не вимагає. Але референтъ скаже, що ви-择ованими боляшістю спроваданьемъ вибору кр. чи дѣйстно належить п. Жур. призначити 79 важніхъ голосовъ, а дру. Іскр. лише 74. Я указававъ виправдѣ, що абсолютну боляшість, т. в. 80 важніхъ голосовъ, має др. Іскр., та дібраховавъ єму 6 голосовъ въ тої праці, що ви-择ованими не були вложенні, бо такого виложеннія не вимагає. Але референтъ скаже, що ви-择ованими боляшістю спроваданьемъ вибору кр. чи дѣйстно належить п. Жур. призначити 79 важніхъ голосовъ, а дру. Іскр. лише 74. Я указававъ виправдѣ, що абсолютну боляшість, т. в. 80 важніхъ голосовъ, має др. Іскр., та дібраховавъ єму 6 голосовъ въ тої праці, що ви-择ованими не були вложенні, бо такого виложеннія не вимагає. Але референтъ скаже, що ви-择ованими боляшістю спроваданьемъ вибору кр. чи дѣйстно належить п. Жур. призначити 79 важніхъ голосовъ, а дру. Іскр. лише 74. Я указававъ виправдѣ, що абсолютну боляшість, т. в. 80 важніхъ голосовъ, має др. Іскр., та дібраховавъ єму 6 голосовъ въ тої праці, що ви-择ованими не були вложенні, бо такого виложеннія не вимагає. Але референтъ скаже, що ви-择ованими боляшістю спроваданьемъ вибору кр. чи дѣйстно належить п. Жур. призначити 79 важніхъ голосовъ, а дру. Іскр. лише 74. Я указававъ виправдѣ, що абсолютну боляшість, т. в. 80 важніхъ голосовъ, має др. Іскр., та дібраховавъ єму 6 голосовъ въ тої праці, що ви-择ованими не були вложенні, бо такого виложеннія не вимагає. Але референтъ скаже, що ви-择ованими боляшістю спроваданьемъ вибору кр. чи дѣйстно належить п. Жур. призначити 79 важніхъ голосовъ, а дру. Іскр. лише 74. Я указававъ виправдѣ, що абсолютну боляшість, т. в. 80 важніхъ голосовъ, має др. Іскр., та дібраховавъ єму 6 голосовъ въ тої праці, що ви-择ованими не були вложенні, бо такого виложеннія не вимагає. Але референтъ скаже, що ви-择ованими боляшістю спроваданьемъ вибору кр. чи дѣйстно належить п. Жур. призначити 79 важніхъ голосовъ, а дру. Іскр. лише 74. Я указававъ виправдѣ, що абсолютну боляшість, т. в. 80 важніхъ голосовъ, має др. Іскр., та дібраховавъ єму 6 голосовъ въ тої праці, що ви-择ованими не були вложенні, бо такого виложеннія не вимагає. Але референтъ скаже, що ви-择ованими боляшістю спроваданьемъ вибору кр. чи дѣйстно належить п. Жур. призначити 79 важніхъ голосовъ, а дру. Іскр. лише 74. Я указававъ виправдѣ, що абсолютну боляшість, т. в. 80 важніхъ голосовъ, має др. Іскр., та дібраховавъ єму 6 голосовъ въ тої праці, що ви-择ованими не були вложенні, бо такого виложеннія не вимагає. Але референтъ скаже, що ви-择ованими боляшістю спроваданьемъ вибору кр. чи дѣйстно належить п. Жур. призначити 79 важніхъ голосовъ, а дру. Іскр. лише 74. Я указававъ виправдѣ, що абсолютну боляшість, т. в. 80 важніхъ голосовъ, має др. Іскр., та дібраховавъ єму 6 голосовъ въ тої праці, що ви-择ованими не були вложенні, бо такого виложеннія не вимагає. Але референтъ скаже, що ви-择ованими боляшістю спроваданьемъ вибору кр. чи дѣйстно належить п. Жур. призначити 79 важніхъ

важный. Имъ ходить только о протестъ про-
тивъ выбору пос. Жур. и они протестовали-бы
противъ нему, хоть-бы н. пр. не соймъ бувъ
той выборъ ухваливъ, але комисія выб. его
оголосила. А що его соймъ ухваливъ, есть
тутъ рѣчъ зовсѣмъ подрядна и припадкова.
Скажете пп.: то дробниця! Не конче. Если
выдѣлъ кр. разъ и другій выражается: про-
тестъ противъ ухвалъ сойму, то въ тѣмъ вы-
раженю есть чевна тенденція: въ горы упere-
дити, але успособити противъ того протесту,
що бнъ будто противъ ухвалъ выс. сойму
зимферный.

вымѣреныи.

Тота сама тенденція пробивався и въ сфор-
мулованю 1-ого мотиву, который звучить (чи-
таете): „Статутъ краевый признае ведля §. 31
выс. соймови право остаточного и неоткличного
орѣканя о припущеню выбранныхъ послбвъ и
не знаетъ якихъ-небудь протестовъ
противъ ухваламъ выс. сойму“. По-
щожъ тутъ запевнати, что статутъ кр. не знаетъ
вѣвкихъ протестовъ противъ ухвалъ сойму,
коли нѣхто не протестуе? Есть що щось ин-
шаго въ сѣмъ 1-омъ мотивѣ, що вымагає по-
ясненя. Тутъ сказано, что статутъ кр. признае
ведля §. 31 соймови право остаточного и
неоткличного орѣканя о припущеню вы-
бранныхъ послбвъ. Тоъ тверджене только съ
певнымъ застереженемъ можно прїймити. Въ
згаданомъ §. статута не стоитъ вѣчного о оста-
точномъ и неоткличномъ орѣканю;
тамъ сказано лише дословно: „sejshowi kraj.
przysluža rozstrzygnięciu o rgzuruzsczeniu wybra-
wus“. Помимо того я не маю нѣчаго противъ
словамъ „остаточномъ“ и „неоткличномъ“, е-
сли выдѣлъ кр. розумѣвъ ихъ такъ, что соймъ
рѣшае въ остатной инстанціи и противъ тому
рѣшеню не можна откликатися до якои-небудь
вншой инстанціи. Однакъ се тверджене зновъ
туть непотрѣбне, бо протестуючи, бодай на
теперь еще до нѣякои чужой инстанціи не
удаються. Але нѣякъ не можна прїймити сихъ
словъ въ томъ змыслѣ, будьто бы противъ у-
хваламъ сойму не можна навѣть до сойму са-
мого откликатися, будьто бы соймъ не мôгъ
самъ свои ухвалы змѣнити, — а прецѣжъ о
тое едино ту ходить.

Що соймъ свою ухвалу може змѣнити, о томъ, здався менѣ, не потребую широко разводитися. Колько-жь петицій, колько внесено соймъ разъ откидає, а другій разъ тотъ самъ пріймає, то зновъ змѣняє! Также и неомыльный въ докладахъ папа може вже *informatus* змѣнити те, що *male informatus* рѣшивъ. Такъ само може соймъ и змѣнити свою ухвалу о важности выбору посла. Коли ухвалювано обовязуючій теперь регуляминъ, а выдѣлъ кр. виѣсь въ §. 13, що соймъ, признавши важнымъ выбрать посла, може его потомъ таки уневажнити: то хотяй многи противъ того §. оппонували, однакъ нѣкто не оппонувавъ въ того весадничого взгляду, що будто соймъ не може свои ухвалы змѣнити. — Такъ отже цѣлый 1-їй мотивъ, поданий въ справозданю выдѣлу кр., есть або слишний и нѣчого не высказуючій, або мыльный.

требъ помочи на заѣзы, не подавали окремо потребы помочи на заѣзы озимй и ярй. Загальна отже сума потрѣбна на заѣзы, предложена выдѣлами, выноситъ длятого 815.397 зр., а староства предложили на ту саму цѣль 501.349 зр. Зваживши, що селяне сѣютъ далеко менше озимини якъ ярины и що не всѣ, що потребують помочи, будуть брати пожичку, то комисія думae,

що сума 300.000 зр. буде достаточпою на заєзвы
озимій. А хочь-бы и такъ не було, то пора вже
спознена на дальшу акцію и потреба буде помочя
на заєзвы ярї. Що до дальногого дѣлання комисія
не може предложити соймови жадныхъ радъ и
внесенъ, бо за мало мала часу до розслѣдженя
цѣлої справы. На сѣмъ закінчилося спрavoздание
комисії для повені. — Пос. еп. Солецкій по-
ставивъ оттакъ внесенъ, щобы маршалокъ зложивъ
цѣсареви подяку за великодушну помочь.
Пос. А. Сапъга цопиравъ внесенъ попередни-
ка, але зажадавъ, щобы внесенъ еп. Солецкого
трактовано особно. Палата пріймila внесенъ еп.

Солецкого съ поправкою Сапъги одноголосно. — *(Выборы до хорватского сойму.)* Рухъ вы-
ша пословъ зъ Вѣдня.

Зъ порядку дневного реферувавъ пос. Смолька именемъ выдѣлу кр. о петиціяхъ громадъ Чудець, Хршановъ и Гордановъ о дозволеніе побирали оплаты отъ начиткѣвъ спиритусовыхъ, а заразомъ такожъ и на побиранье додатку для колькохъ громадъ. Палата увзгляднила петицію. — Поо. Черкаскій реферувавъ въ справѣ перенесенія палаты торговельной зъ Бродовъ до Тернополя. Комисія адміністраційна поставила внесенье за-звѣвати правительство до перенесенія палаты торговельной зъ Бродовъ до Тернополя, або засновання особної въ Тернополі. Внесеню сemu спротивився пос. Гавзнеръ и въ довшой промовѣ выказувавъ неумѣстность сего внесеня. Онъ старався доказати числами, что Броды ще завсѣгда мають перевагу надъ Тернополемъ въ торговли, зъ чого виходить, что палата торговельна есть далеко бѣльше потрѣбна въ Бродахъ, нѣжъ въ Тернополі. Въ кінці поставивъ внесенье, что коли вже конче має бути въ Тернополі палата торговельна, то щобъ не переносити єи зъ Бродовъ, але засновати въ Тернополі окрему. Палата приняла цѣлу резолюцію комисії. — Поо. Ленартовичъ предложивъ внесеніе комисії адміністраційної: „Поручаєся выдѣлови кр., щобы

розвідивъ, чи и якій впливъ на выборы до ре-
презентаціи краевои и повѣтовои зъ куріи сель-
ской и на устрій обшаровъ дворскихъ може мати
законъ зъ 1868 р. о необмеженой свободѣ дѣленя
посѣлостей табулярныхъ, — и щобы предложивъ
справозданье, евентуально внесенье, до змѣны до-
тычнои уставы.⁴ Внесенье се принято безъ ди-
кусіи. — Пос. Вербнцкій реферувавъ слѣду-
ючій внесення: 1) Соймъ пріймає до вѣдомости
справозданье выдѣлу кр. въ справѣ промыслу до-
мового и рукодѣльного зъ 1883 р. 2) Соймъ у-
повновластнє видає кр. до обнятїя правитель-
ственnoи школы гончарской въ Коломыи, почавши
отъ падолиста с. р. въ зарядѣ краю и заразомъ
ропочати съ правительствомъ переговоры въ
цѣли узысканя отъ него рѣчнои дотаціи для сей
школы въ высотѣ коштovъ, якій скарбъ повосивъ
зрохвти Волиніа.

(Трете загальне вѣче австрійскихъ промы-
словцівъ.) Въ Вѣдни открыто дня 6 н. с. вересня
третє загальне вѣче промысловцівъ, котрого
предсѣдателемъ выбрано Матіяса, а заступниками
предсѣдателя Шпека зъ Карльсбаду и Валихевича
зъ Львова. — По открытию вѣча забравъ голосъ
Бушенгагенъ и поставивъ внесенье, щобы згромаджене
выразило вѣденської вѣрноконституцій-
ної прасѣ по причинѣ, що єи органи баламутять
публику и змагають малыхъ промысловцівъ
стоять на перешкодѣ, погорду и репортеровъ
сихъ газетъ виключило отъ участи въ вѣчу.
Згромаджене приняло се внесенье, наслѣдкомъ
чого справовдавцѣ всѣхъ вѣденськихъ газетъ,
зъ выемкомъ старои „Presse“, „Vaterland-у“ и
„Morgenpost-у“, вийшли зъ салѣ. — Одна зъ оихъ
газетъ мала статись органомъ вѣча.

доши титуломъ удержуваня сего заведеня. 3) Взы-
вається правительство, щоби вyzначувало зъ фонду
державного що року бóльші сумы на спoнаганье
промислу домового въ Галичинѣ. Палата прїими-
ла першу и трету резолюцію, а другу полишено
на слѣдуючу сесію соймову. Послы Рыбницкій
и Мѣрошевскій промовляли въ дѣлѣ краков-
ской палаты торговельной, котра жадає увольненя
предпринятій промисловыхъ на 10 лѣтъ отъ по-
датку краевого. Пос. Меруновичъ, промовля-
ючи за заведенiemъ трафіки для соли, поставивъ
именемъ комисіи господарской слѣдуючій внесеня:
1) Взывається правительство, щоби для забезпеченя
жителївъ отъ вызыскуваня черезъ спекулянтovъ,
установило цѣны соли въ кождой оторонѣ краю.
2) Правительство зволить зарядяти, щоби по
крайнїй мѣрѣ на жelѣзницахъ правительствен-
ныхъ були заведеній такъ низькій тарифы, щоби
се могло вилынути на знижене цѣнь соли въ
краю въ мѣсцяхъ отъ жупъ дальше отдаленыхъ.
— Намѣстникъ Залескій каже, що заведеню
трафикъ на соль стоить на перешкодѣ угода съ
Угорщиною. Правительство завело однакожъ по-
вѣтовій склады соли, якъ н. пр. въ Кам'янцѣ и
Самборѣ, де соль продаєся по 10 и 11 кр. за
тонку. Крómъ сего буде незадовго заведеный у
Львовѣ складъ соли кам'яної. На послѣдокъ па-
лата принялла резолюцію комисіи.

ЗАГРАНИЦЯ.

Приїздъ царя до Варшавы. Въ поне-
дѣлокъ о 10 год. рано приїхавъ царь до Варша-
вы и заразъ по приїздѣ бувъ на богослуженю въ
православнїй и католицкїй церкви. Крómъ цар-
скої пары приїхали ще до Варшавы великий кн.
Владимиръ, наслѣдникъ престола, и великий князъ
Юрій и Николай. Пoсля „Гражданна“ приїхали
сюди съ царемъ такожъ министры: Толстой, Пос-
сієть, Ванновскій и Воронцовъ-Дашковъ; Гирсь
приїде познѣйше. Пoд часъ приїзду царя до Вар-
шавы жителї мѣста удержували взорцевий по-
рядокъ. Царя и царицю привитано громкими о-
кликами радости. Заразъ по богослуженю отбувся
переглядъ войска въ силѣ 80.000 людей на по-
ляхъ мокотовскихъ. Переглядъ тревавъ три го-
дини. О 5 год. по полудни отбувся обѣдъ въ па-
латѣ въ Лазенкахъ, на котрый запрошено бо-
гато высокихъ достойниковъ переважно войско-
вихъ. Въ дорозѣ царь задержувався лишь въ
Вильвѣ, де приїхавъ ще въ недѣлю. По перегля-
дѣ войска приймали тутъ царь и цариця депута-
ціи властей и духовенства и заразъ по полудни
выехали до Варшавы. — Пoсля вѣдомостей, якій
подають пѣмецкій газеты заграницнїй, приїздъ ца-
ря до Варшавы наступивъ середъ обставинъ, я-
кихъ може ще нѣколи не бувало при жадніомъ

Соймъ краевый.

4. Засѣданіе зъ дня 9 варесня 1884.

Засѣданье зъ дня 9 вересня 1864.
Засѣданье разпочалося о $11\frac{1}{4}$ год. Послы
Лукасевичъ и Пилитъ получили отпустку. —
Зъ порядку дневного реферувавъ гр. Артуръ
Потоцкій въ дѣлѣ безвозвратной пожички
300.000 зр. на засѣвы для потерпѣвшихъ отъ
повеніи. Зъ справозданя сего показуєось, что вы-
дѣль краевый актомъ поруки зъ дня 27 липня с.
р. принялъ на себе гварантію имедемъ фонду

ПЕРЕГЛЯДЬ ПОЛИТИЧНЫЙ

Австрійско-Угорська Монархія

(Тяжке положенье селянъ.) Министерство
рольництва припоручило, якъ звѣщае „Polit. Сог-
гевропонденз“, всѣмъ политичнимъ властямъ крае-
вымъ въ Долитавіи, щобы въ порозумѣнїю съ вы-
дѣлами краевыми и товариствами агрономичными
надошли найбозпѣйше до конця вересня отпо-
вѣдь на квестіонарь, уложенный аграрною подко-
мисією палаты пословъ въ справѣ трудного полож-
енія малої и середної власності селянської.
Деякій пытанія обнятій квестіонаремъ переолано
дотычнимъ властямъ съ тымъ припорученiemъ,
щобы отповѣди на нихъ надошли центральній
спеціальній комісії и министерству скарбу.

(Торговельна мисіл.) Министерство дѣль за-
границыхъ въ порозумѣнію съ министрами тор-
говлѣ обохъ половинъ державы, придѣлило кор-
ветѣ Saïda, що отплывае до Австріи, урядника
конзулярного и припоручило ему, чтобы въ мѣст-
цяхъ, котрѣ маютъ бути звиджени, цовинформу-
вався належито о економичныхъ и торговельныхъ
відношеніяхъ и звернувъ свою увагу передовсѣмъ

върного жерела застане и нѣмецкого цѣсаря. Такъ отже наступицъ-бы зѣздъ трехъ цѣсарѣвъ въ россійской державѣ въ краю, который передъ звышь ото лѣтами понередники сакъ монарховъ мѣжъ себѣ подѣлали.

НОВИНКИ.

— Друга сесія торжного сойму скончалася въ середу 10 с. м. Замкненіе сесії закінчилося безъ всякоого торжества; маршалокъ заявивъ лишь, що замыкає сесію и що патентомъ зъ дня 7 с. м. новий соймъ скликаний на п'ятницю 12 с. ж.

— О. Начала, нашъ великій дѣятель на родной
нивѣ, переболѣвши довгу хоробу, не мѣгъ повздер-
жатися мимо своего слабого здоровья и своей ста-
роости, щѣбъ не поспѣшили тамъ, де его кличе-
добро народа, и првѣхавъ оногды до Львова на
засѣданія сойму.

— Доповняючі виборы пяти членовъ Рады повѣтової въ Городенцѣ зъ групи мѣстъ розписаний 14 жовтня с. р. Виборы отбудутся въ мѣстѣ по вѣтовому о годинѣ и въ мѣсцѣ назначеному на картахъ легитимаційныхъ, котрій старство дозволить въ своїмъ часѣ выборцамъ.

— Въ Цвѣтовой коло Бучача за впливомъ тамош-
ной читальни мае открытия въ короткомъ вже
часѣ крамниця оперта на сполцѣ тамошнихъ го-

— Зъ Трибуховець пишутъ намъ: Дня 24 серпня
отбулося торжественне открытие читальнѣ въ Три-
буховцахъ коло Бучача. Вже досвѣта, на зоряхъ,
бѣ выстрѣлобѣ зъ моздѣрѣвъ дало знати, що того
дня люде трибуховецкї будуть святкувати вели-
ке свято открытия читальнѣ и пробудження зъ тем-
ряви невѣжи та темноты духовон. По вечѣрни,
котру отпрашивъ о. Коцовскій, мѣсцевый приход-
никъ, при выстрѣлахъ зъ моздѣрѣвъ двинувся
народъ сиїваючи пѣснь „Пречистая Дѣво Мати
руского краю“ до помешкання ч. Винницкого,
де отбулася дальша програма. Мимо слоты наро-
да було богато, хата була биткомъ наповнена;
люде мѣотилися на подвѣрю. Крѣмъ мѣсцевыхъ
селянъ було такожъ 22 членовъ читальнѣ цвѣто-
вецкої (мѣжъ тѣма 4 дѣвчата) съ своєю голо-
вою ч. Ф. Сапливымъ. Прибули въ гостѣ такожъ
члены читальнѣ зъ Жизномира: Воч. о. Ю. Де-
вицкій, п-а Кобринська и п. Ом. Кобринській, у-
końченый правникъ и членъ выдѣлу „Академич-
ного Братства“, — тамошній панъ учитель, дякъ
и 8 селянъ. Зъ осуїдныхъ Пишковець бувъ Во.
о. Калужняцкій и его братъ, уkońченый богословъ.
Вступне слово выголосивъ п. Кость Андрушовичъ,
богословъ. Єго то невтомимымъ старанямъ завдя-
чує вже друге село повѣта бучацкого свою чи-
тальню, бо рокъ тому назадъ открылася — го-
ловно его заходомъ — читальня въ Цвѣтової, при-
лученої до Трибуховець. Онь въ сполученю съ
священникомъ мѣсцевымъ и молодыми патріотами:
п. Ол. Шарковскимъ, учителемъ зъ Тухольки, п.
Ол. Рудавскимъ и п. Мих. Сапливимъ, богосло-
вомъ и съ передовыми громадянами: ч. Ф. Зазу-
лею, начальникомъ гром., Дан. Голикомъ, заст.
войта, Сем. Рудикомъ, Мик. Щачинськимъ, дя-

ЗАГРАНИЦЯ.

Приездъ царя до Варшавы. Въ понедѣлокъ о 10 год. рано приѣхавъ царь до Варшавы и заразъ по приѣздѣ бувъ на богослуженю въ православной и католицкой церкви. Кромъ царской пары приѣхали ще до Варшавы великий кн. Владимиръ, наслѣдникъ престола, и великий князъ Юрій и Николай. Постія „Граждана“ приѣхали юоды съ царемъ такожь министры: Толстой, Поссієтъ, Ванновскій и Воронцовъ-Дашковъ; Гирсь приїде познѣйше. Під часъ приѣзду царя до Варшавы жителѣ мѣста удержували взорцевый порядокъ. Царя и царицу привитано громкими окликами радости. Заразъ по богослуженю отбувся переглядъ войска въ силѣ 80.000 людей изъ поліахъ мокотовскихъ. Переглядъ тревавъ три години. О 5 год. по полудни отбувся обѣдъ въ палатѣ въ Лазенкахъ, на который запрошено багато высокихъ достойниковъ переважно войско выхъ. Въ дорої царь задержувався лишь въ Вильнѣ, де приѣхавъ ще въ недѣлю. По переглядѣ войска приймали тутъ царь и царица депутата

— До суду окружного въ Бережанахъ перенесений зъ Золочева совѣтники: Нітварскій, Баевскій, Трамплеръ и адъюнктъ Познякъ. Совѣти, суду окружн. іменовани: Судія пов. въ Куліковѣ Турицькій, судія пов. въ Спятынѣ Колясницькій и судія пов. въ Бережанахъ дръ Гильбрихтъ. Секретаремъ ради окружн. суду іменований судія пов. въ Угновѣ Комарницькій. Настоятелемъ урядовъ помочныхъ іменований Добровольскій, офіціялъ выс. суду кр. у Львовѣ. Сов. вышого суду кр. и прокураторъ въ Станиславовѣ Паульо и заступникъ прокуратора въ Золочевѣ Анджеевскій перенесений такожъ до Бережанъ.

— Дѣйстнімъ учителемъ при гимназіи въ Стрыю
именований п. М. Гладишевокій, заот. учителя при
русской гимназіи у Львовѣ.

— Комитетъ для построенія памятника на могилѣ
пок. Володимира Барвіньского выбравъ сеи се-
реды на кладовищи лицаковокомъ мѣсце на моги-
лу, на котру магистратъ отстуцивъ 9 квадр. ме-
грбвъ. Мѣсце, якъ зачуваемо має бути хороше,
положне не далеко отъ входу на кладовище при
головинѣ алеї. Памятникъ, що має станути на
могилѣ буде имовѣрно зъ бронзу и буде предста-
вляти сумуючу лѣвицу въ народномъ отрою —
себѣ-то Русь — котра опираючись на зломаный
obeliskъ складає вѣнець на голову великого спо-
діважника Руси рѣзлену рельефомъ на обелиску.

- Театральна трупа Старицкого під фірмою „руко-малорусская трупа М. П. Старицкого“ го-

битъ теперь въ Харковѣ, да подъ режисерствомъ Кропивницкого зачне бѣтъ 30 серпня (11 вересня) даватъ рядъ драматичныхъ, оперетковыхъ и оперовыхъ представленья. Трупа Старницкого числитъ теперь звыше 30 найзанеманятшихъ артистокъ и артистовъ, звь которыхъ деялъ суть членами царскаго театру въ Петербургѣ. Кромъ сего трупа ся мае окромъ хоръ подъ управою О. В. Оснера и оркестру складающуа звь 30 людей подъ управою Черняховскаго. Кромъ цѣлого звѣстяного деси репертуара опереткового и оперового будуть сего сезона представлѣнъ ще колька новыхъ штукъ русскихъ и три рускіи оперы.

— Въ спраѣ Доминиканѣвъ доноситъ „Kur. Lwow.-skie“, что прихожане доминиканской церкви у Львовѣ думаютъ отнести съ представленіемъ до правительства и ординариату о недопущеніе чужой господарки въ доминиканскихъ монастыряхъ. Та есть чого протестовать, цѣле бо майно львовскаго Доминиканѣвъ выношти майже 2 мил. зл., котре хитрымъ способомъ перешло бѣ въ руки Бузитѣвъ.

— Здоровье Грохольского, хочь трохи подѣшилося, все таки находится въ великомъ небезначеніи. Лѣкарѣ сконстатували, что одна часть мозгу застакована паралижомъ. Задесь отже, что пос. Грохольский, хочь бы ще лѣта проживъ, буде мусѣвъ уступить звь пола публичнаго; бѣтъ отже для публичной дѣяльности такъ вже якъ помершій. Але смерть одного стаси житьемъ для другого и тому то, здаеся, воскрѣсъ оногдь неоподѣвано „клюбъ подольскій“ и бѣтъ разу набравъ червоной барвы, познакъ до него вогутивъ кн. А. Сапіга. Якъ читаси въ „Dienst. Pol.“, кн. Сапіга протестуетъ противъ сому, хочь якъ звь другого боку зауважаемъ, зложивъ декларацию въ руки пос. Лозинскаго, що приотупае до „клубу подольскому“.

— Для докторандѣвъ св. Богословія суть опорожненій мѣсце въ высшомъ науковомъ заведенію при церкви св. Августинѣ въ Вѣднѣ. Кандидаты, котрѣ хотѣли бы бути принятіи, повинни внести до митроп. ординарія прошения, засомнітъніи свѣдоцтвомъ зрѣлости, грамотою рукоолаганія, свѣдоцтвомъ убожества, поведенія и здоровья. О приеміи въ институту могутъ старатися лишь сяяніи беженіи або одовѣліи.

— Холера въ Италії. Дні 9 с. м. занедужало въ всѣхъ провінціяхъ въ загалѣ 764 особъ, а звь тыхъ померло на холеру 347. На саме мѣсто припадає звь сего числа 633 недужихъ и 275 помершихъ.

Вѣсти зъ Епархії Львовской.

До каноничної інституції завѣзованій о. Валер. Ганкевичъ на Бѣлкѣвѣ, дек. зборовскаго. Душпастирскіи посады получили оо.: Николай Олексій, завѣдат. Товстобабъ, дек. підгасецкаго; Алекс. Мироновичъ, завѣдат. Користова, дек. скольского.

Конкурсъ розписаний на капеллію Мишковъ, дек. скольского, надана приватнаго; речиць до 30 жовтня 1884.

Митроп. консисторія вставила до президії намѣстн. о згоду на каноничну інституцію для о. Дан. Крупки, запрезентованого на Підбесідѣ.

Плату въ сумѣ 315 зл. рѣчно звь фонду реліг. бѣтъ 31 Липня 1884 вyzначило намѣстництво оо.: Петрушевичу, яко архікатедр. сповѣдникам; Т. Войнаровскому, яко другому сотрудн. архікатедр.

Позволеніе приступати до інституції на парохію Карлѣвъ, дек. снятинського, дні 1 жовтня 1884 получ. о. Курякъ, сотруд. въ Балицячахъ.

Мѣстодеканомъ стрыйскимъ поставленъ о. Мих. Авдиковскій, парохъ Добрянъ.

Вѣсти зъ Епархії Перемышльской.

Въ пропозицію на парохію Попелъ, дек. дорогоцикого принятій оо.: Турчмановичъ Север. зъ Потока, Ільницкій Генрікъ зъ Унітатиць, Ілія Крайчикъ зъ Вѣлька Кувињсково. Кишикъ Стеф. зъ Опаки, Чапельскій Із. зъ Кропивника, Са пручъ Теодоръ зъ Горуцка, Насальскій Волод. звь малого Яворовскаго предмѣста, Флюнтъ Мих. зъ Гронзової.

Ярославскимъ дѣйственнымъ деканомъ именованъ о. Антоній Матюкъ, завѣдателъ деканата ярославскаго и парохъ въ Ляшкахъ.

Каноничну інституцію на парохію Гощаны, дек. комаринського, получивъ о. Лука Турянський, дотеперъшній капелланъ въ Чашляхъ, дек. старо-ольського.

На завѣдательство до Чапель перемѣщены завѣдателъ Гощанъ, о. Ант. Яцѣвъ.

ПОСМЕРТНІ ВѢСТИ.

— Константинъ Бобиневичъ, кандидатъ на учителя гімназіальнаго и ц. к. лейтенантъ въ резервѣ, голова колишнаго „Дружного Лихваря“, членъ „Тов. Просвѣты“ и „Рускої Бесѣды“, авторъ поївѣстей „Клопотъ академика“ и „На Обзоринахъ“, помѣщувавшихъ свого часу въ „Зорѣ“, померъ, якъ намъ пишуть зъ Станиславова, дні 8 с. м. по довгой недуї въ Пасѣчній коло Станиславова. Записуючи тую суму вѣсть, що вызвала ширый жаль всѣхъ давнійшихъ товаришъ покойника, не можемъ ту не поднести хорошихъ свободотѣхъ характеру, якими отличаво сей въ розцѣйтѣ житя власній молодой дѣятель. Его вражливое серце пріимало и розвивало вѣй гарній и високій чувства, можи которыми яснѣла любовь до свого народа. Покойникъ зрозумѣвъ обовязки сына народа, що бореся за свое встанованье и приготовля-

ючись до практичного покликанія учителя середніхъ школъ, въ котрѣмъ бажавъ працювати, не забувавъ и про убогу іву народної літератури. Вже має вступити на практическе поле, коли смерть перервала несподівано витку житя, а съ нимъ знишила и вѣй миръ многонадѣйного покойника, котрого пращаємъ сумнимъ „Вѣчна память“!

НАУКА, ШТУКА И ЛІТЕРАТУРА.

— М. В. Раевскій и россійскій панславизмъ. Споминки зъ пережитого и передуманого, списавъ Корнило Н. Устяновичъ. Підъ такимъ наголовкомъ вийшла сима дніми дуже важна и цѣкава брошюра, на півъ мемоаръ, на півъ політична студія, історична въ собѣ дуже богато матеріалу до исторії и характеристики недавніхъ пережитихъ нами часобъ, поспѣдніхъ 24 лѣтъ. Товчкомъ до написанія той брошюри послужила авторова смерть одного зъ найвиднійшихъ пропагаторовъ россійскаго панславизму, Михайла Федоровича Раевскаго, протоіерея при амбасадѣ россійской у Вѣднѣ, дні 2 (14) має 1884 року. Передъ 24 роками чоловѣкъ той бувъ осередкомъ значного кружка Славянъ у Вѣднѣ; въ его покояхъ являлися такій славянській, якъ Сербы Караджичъ въ Стамбуловіи, Словаки Гурбаль и Кузманичъ, Чехи Ригеръ, Пражакъ, Бравнеръ, Угрорусы Раковскій и А. Добрянскій и др. Починаючи бѣтъ того часу, коли его, молодого академика, введеніо въ той блокчукій кругъ, п. К. Устяновичъ суне свое оповѣданіе въ способѣ дуже живъ и пригнаній, наводачи цѣлі розмовы, сучасній а вельми характеристичній факты и свою власній рефлексіи. Галичина въ р. 1864, сумній закінченіи польського повстанія — починъ нового, народного движенія мѣжъ Русинами въ Галичинѣ — Холмъ и тамошній галицко-рускій емігрантъ въ р. 1867, Петербургъ и тамошній славянофильскій кружокъ, и опять Галичина, заснованье „Просвѣты“, въ кишиневѣ „Бесѣды зъ „Народного Дому“ и народовѣтъ зъ „Рускої Рады“, змаганія політична Лавровскаго, — и опять Вѣднѣ, вистава 1873 — розмова съ Ирландцемъ и друга отрѣча съ Раевскимъ — Яссы и знакомство съ румунськими писателями Негруцці и Александрі — Кіевъ и угорска окраина — ось які мѣстца и сцены барвної рѣкою переплывають передъ нашими очима въ книжцѣ К. Устяновича. Але що зъ всіго найцѣннѣшее въ нїй, такъ се не факты, не поргреты, не рефлексії наївъ, але той святой огонь правдивого запалу, горячою любви для правди, для добра загальнаго, для свого народа, которымъ палає коже слово его писанія. Може бути, що въ фактахъ найдеться чи мало помылокъ, въ поглядахъ доволъ невѣрностей и недокладності, але той жарь, той темпераментъ и та глубока щиростъ, якими дыше пѣле та оповѣданіе, запевнюють ему велику вартость въ нашій літературѣ и — съмѣмо надѣйтись — великій и благодатный впливъ на сучасныхъ, старшихъ и молодихъ. М.

— Петербургъ чаюється „Краї“ подає въ поспѣднії (35) и-рѣ удачный перекладъ прекрасного оповѣданія Осипа Федъковича, п. н. „Пріятель“.

— Взорвѣтъ промислу домового, въдаванихъ інженеромъ Л. Вербницкимъ въ дні 7 и 8 зошитъ. Першій зъ нихъ присвяченій виключно лишь незрѣвнанімъ творамъ рѣзбарськимъ поїдного Юрка Скриблія зъ Яворова коло Косова, подає такожъ и обширну житієцися сего гуцульского артиста-самоука, а другій мѣстить въ собѣ вишиванія гуцульській зъ околиць Жабя и Ко-смача. Текотъ до сихъ взорвѣтъ писаній такожъ и въ языцѣ рускому и рускими буквами. Жаль лиши, що „Взоры промислу домового“ задля своєї високої цѣни мало кому приступилъ, а гартощъ зъ ними близше познакомитись. Особливо руске жѣноцтво повинно звернути свою увагу на подаваній тамъ вишиванія, де знайшовъ бы для его потребы богатыи и прекрасныи матеріалъ.

— Позволеніе приступати до інституції на парохію Карлѣвъ, дек. снятинського, дні 1 жовтня 1884 получ. о. Курякъ, сотруд. въ Балицячахъ.

Мѣстодеканомъ стрыйскимъ поставленъ о. Мих. Авдиковскій, парохъ Добрянъ.

АНТ. ЩЕРБА

МУЖЕСКІЙ КРАВЕЦЬ

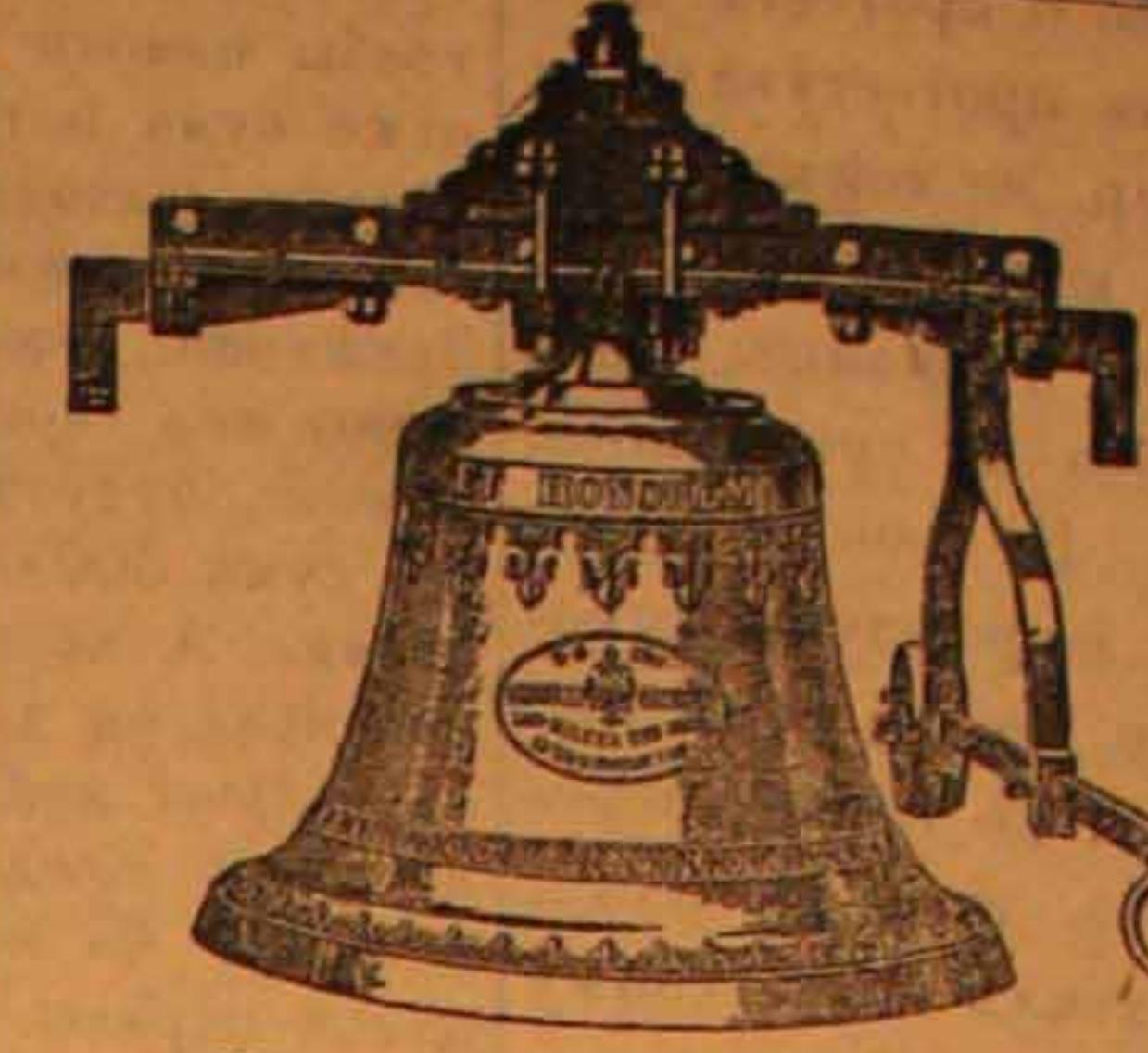
во Львовѣ, при ул. Коперника ч. 6. має честь поручити Вч. ПТ. Публицѣ и Вч. Духовенству свою

РОБОТНЮ

МУЖЕСКОЇ ОДЕЖІ

підля найновѣйшої моды, зъ найлучшихъ таорвѣтъ и по цѣнахъ якъ найдешевшихъ, упрашуючи якъ Рунина о ласкай взгляды Вч. П. Т. Публичи и Вч. Духовенства, поручаси ласкавому покровителю.

Всѣ ласкаві замовленія виконуються въ найкращому часѣ. (9—12)



Цѣ. кор. надворна фабрика дзвонівъ и металю
Петра Гильцера въ Винеръ-Найштадтъ
(Peter Hilzer in Wr.-Neustadt) 989 (18—20)
поручас для замовленій дзвонівъ всякомъ величини и звучності
за попередній означений звукъ або чисто-гармонійскій акордъ цѣлого
дзвонівъ гарантуються.
Гармонійний подзвѣтъ дзвонівъ припредѣтольнихъ съ
стымъ сильнимъ звукомъ коштує:
1 подзвѣтъ съ 4 дзвоніками 15 зл. 1 подзвѣтъ съ 4 дзвоніками 10 зл.
1 " " 3 " 12 зл. 1 " 3 " 8 зл.
Таа фабрика существуетъ зъ 1888 року и доси вишила 3946 балівъ.
дзвонівъ въ вазѣ 1,080.370 килогр. — Слата такожъ на ратн.

ТОВАРИСТВО „ПРОСВѢТА“

подає до вѣломості, що въдає и має на складѣ сїльдуочу

Формуларъ для настѣнній

на лѣв.

„Закомарскій Правдь“:	40 кр.
1) Книга касова, одна либра	40 кр.
2) Книга маєтку жалѣзного, одна либра	40 кр.
3) Книга маєтку підручного, одна либра	55 кр.
4) Окрантъ, 100 підрамінківъ	.

Переводы и наслѣдованія

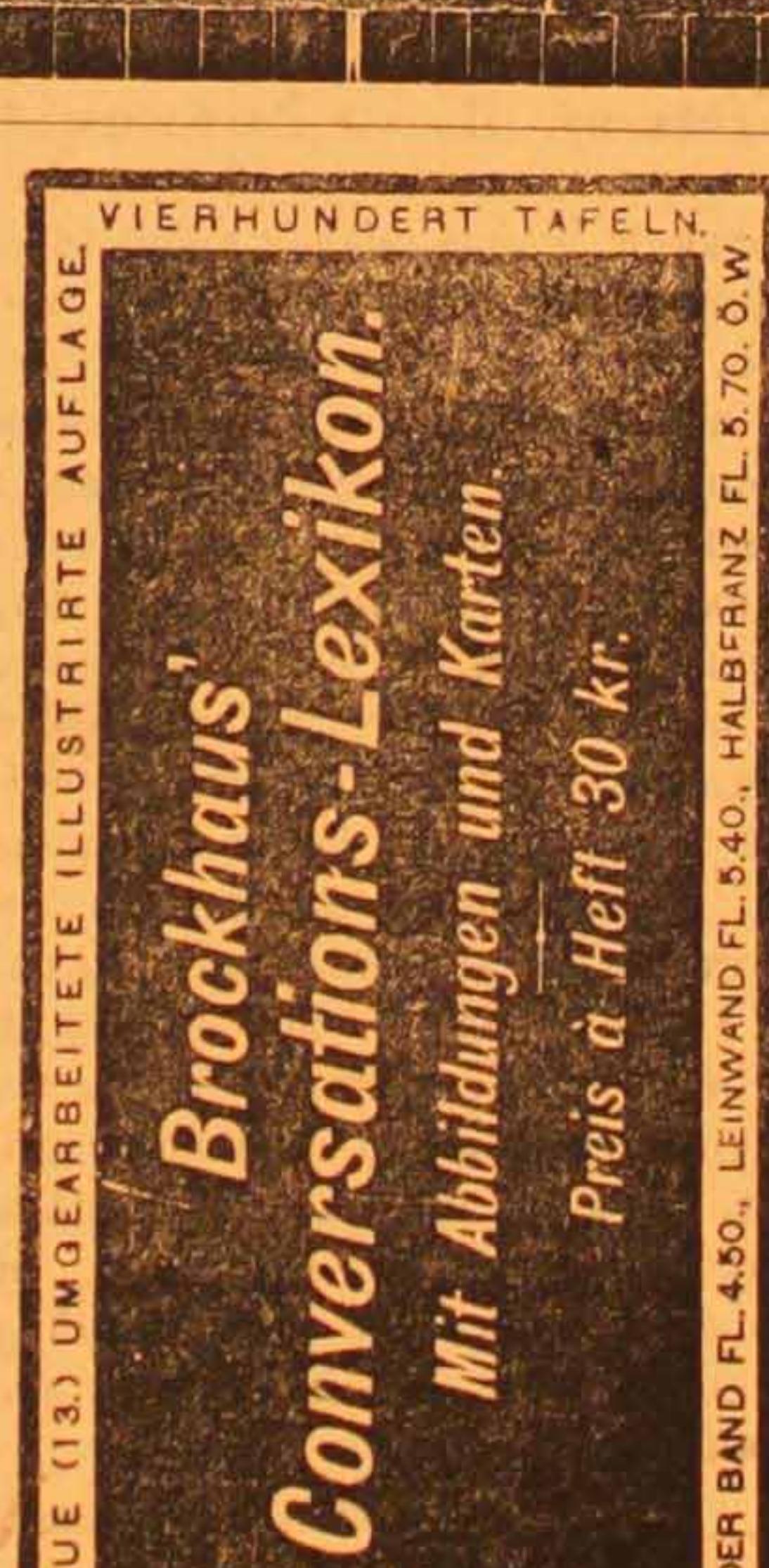
Осипа Шухевича

зъ портретомъ и біографією автора.

(Посмертне виданье.)

Львовъ, 1883.

Можна набути у накладника, проф. Володимира Шухевича (ул. Куркова, ч. 26) або замовити чрезъ редакцію рускихъ часописовъ. Цѣна примѣрника 80 кр.. съ пе-ресылкою 85 кр.



Велика партія останківъ сукна

(3 до 4 метри)

у всіхъ краскахъ, на одягі мужскій, на загортки, жіночі мантії бѣтъ до дошці, на жіночі плащі — роз-сылася за поспѣлатою за останокъ по 5 гульд.

L. Storch, Brunn.

Останки не до вподоби, принамають назадъ. Взбрѣтъ висулюються по прикладю 10-крайцаревої марки. 1061-24-52

БОЧОВКИ ВИНА

поручас

К. Ф. ПОПОВИЧА

927 (44—52) въ ТERNOPOLI

1 бочовка Гегелі
